

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/34/2016
Identifikačné číslo spisu:	7111221720
Dátum vydania rozhodnutia:	08.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7111221720.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: D. H. H. R., správca konkurznej podstaty, X., správca konkurznej podstaty úpadcu PROFITUBE spol. s r. o. v konkurze, Jazerná č. 3, Košice, IČO: 36 026 042, zastúpeného Advokát Pirč, s. r. o., kpt. Nálepku č. 17, Košice, IČO: 36 855 910, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Štefanovičova č. 5, Bratislava, IČO: 00 151 742, o zaplatenie 750.419,77 eur s príslušenstvom, vo veci vedenej Okresným súdom Košice I pod č. k. 32Cbi/37/2011, rozhodujúc o prerušení konania, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoKR/2/2016 - 294 zo dňa 25. januára 2016 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odôvodnenie

Súd prvého stupňa dovolaním napadnutým uznesením zo dňa 20.2.2015, č. k. 32Cbi/37/2011-238 v znení opravného uznesenia zo dňa 26.11.2015, č.k. 32Cbi/37/2011-287 prerušil toto konanie do právoplatného skončenia konaní vedených na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6S/117/2008 a na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 15255/2014. Z odôvodnenia vyplýva, že žalobca sa v konaní domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu 750.419,77 eur s prísl. z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Konajúci súd zistil, že na tunajšom súde sú dva, čo do právneho základu, identické súdne spory a spor sp. zn. 24C/261/2011 bol právoplatne skončený s tým, že žalobe bolo vyhovené. V prebiehajúcom konaní je uplatňovaná náhrada škody na základe zhodných právnych skutočností a medzi totožnými účastníkmi konania, ako tomu bolo v právoplatne skončenej veci. Žalobca tvrdí, že právoplatne skončená vec č.k. 24C/261/2011-187 predstavuje záväzne vyriešenú prejudiciálnu otázku. Vzhľadom na podanú ústavnú sťažnosť však súd prvého stupňa dospel k záveru, že Ústavný súd Slovenskej republiky môže zrušiť uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 4Cdo/98/2014 - 317 zo dňa 23.9.2014 a z tohto dôvodu do skončenia veci na ústavnom súde konanie prerušil. Poukázal ďalej na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/117/2008 zo dňa 16.5.2013 v ktorom súd konštatoval, že aj v čase odkladu výkonu rozhodnutí je správca dane oprávnený realizovať kompenzáciu. Hoci

Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 6Sžf/84/2013 zo dňa 24.9.2014 predmetné rozhodnutie zrušil, stalo sa tak len z procesných dôvodov a vec súd vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nepredloženia spisu správneho orgánu a má za to, že až po zadovážení administratívneho spisu je možné vec prejednať a znovu o nej rozhodnúť. Súd prvého stupňa následne dňa 26.11.2015 vydal opravné uznesenie č.k. 32Cbi/37/2011-287, ktorým špecifikoval označenie spisových značiek konaní, do ktorých skončenia je konanie v prejednávanej veci prerušené.

Krajský súd uznesením č. k. 2CoKR/2/2016 - 294 zo dňa 25. januára 2016 ako súd odvolací na základe odvolania žalobcu uznesenie súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením napadnuté v celom rozsahu potvrdil s poukazom na skutočnosť, že sú dané dôvody prerušenia konania.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca včas dovolanie z dôvodu podľa ust. § 237 ods. 1 písm. d/ O. s. p., keďže podľa dovolateľa odvolací súd postupoval procesne nesprávne, keď rozhodoval o veci po vydaní opravného uznesenia napriek tomu, že žiaden z účastníkov proti nemu nepodal opravný prostriedok. Takýto postup podľa dovolateľa znamená, že odvolací súd rozhodol o veci, v ktorej sa už prv právoplatne rozhodlo. Namietal aj skutočnosť, že najskôr bola vec vybavená na odvolacom súde inak a po vrátení veci bola vec rozhodovaná totožným senátom, čo považuje za vadu podľa ust. § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p.. Žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

K dovolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr to, či sa ním napáda rozhodnutie, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením, preto dovolací súd skúmal otázku prípustnosti dovolania najskôr z hľadiska § 239 O. s. p., ktorý v odsekoch 1 a 2 taxatívnym spôsobom vymedzuje, ktoré uznesenia odvolacieho súdu je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Podľa § 239 O. s. p. ods. 1 platí, že ak dovolanie smeruje proti uzneseniu, je prípustné ak smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa a ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c)) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c).

Podľa ods. 2 je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Podľa ods. 3 ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Z ustanovenia § 239 O. s. p. prípustnosť dovolania v predmetnej veci nemožno vyvodíť. Aj keby sa totiž jednalo o niektoré z uznesení v zmysle § 239 ods. 1 alebo 2 O. s. p., ustanovenie § 239 ods. 3 O. s. p. a skutočnosť, že sa rozhodlo o prerušení konania, bránia tomu, aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu mohlo byť predmetom prieskumu dovolacieho súdu z hľadiska existencie dovolacích dôvodov

uvedených v § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. Dovolací súd preto nie je oprávnený skúmať, aj keby sa toho dovolateľ výslovne dožadoval, či odvolací súd posúdil prejednávajúcu vec po právnej stránke správne, alebo či v konaní nedošlo k inej vade (odlišnej od vád taxatívne uvedených v § 237 O. s. p.), ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Najvyšší súd môže skúmať iba procesný postup nižších súdov (odvolacieho aj prvostupňového), avšak výlučne z toho hľadiska, či konanie pred týmito súdmi netrpí niektorou z vád uvedených v § 237 O. s. p. (tzv. vady zmätočnosti). V zmysle tohto ustanovenia je totiž dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak: a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Na tieto vady, ktoré v podstate zodpovedajú absencii niektorej z podmienok konania (procesných podmienok, len za splnenia ktorých môže súd konať vo veci), prihliada dovolací súd z úradnej povinnosti, to znamená aj vtedy, keď neboli dovolateľom výslovne namietané, čo je záver, ktorý možno vyvodiť z druhej vety § 242 ods. 1 O. s. p.. Výskyt niektorej z týchto vád v konaní pred odvolacím súdom je vždy dôvodom na to, aby súd rozhodujúci o dovolaní, napadnuté rozhodnutie podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zrušil a to prípadne spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa (§ 243b ods. 3 O. s. p.), ak sa preukáže, že aj jeho rozhodnutie (resp. konanie, ktoré mu predchádzalo) trpí niektorou z vád podľa § 237 O. s. p..

V prejednávanej veci dovolateľ výslovne namietal existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. d/ a g/ O. s. p., teda že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie a že rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený.

Pre dovolacie konanie obdobne platí ustanovenie § 218 ods. 1 písm. e/ O. s. p. (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p.), ktoré upravuje procesný postup dovolacieho súdu v prípadoch, ak dovolaním napadnuté rozhodnutie zaniklo inak, a teda z tohto dôvodu nie je aktuálne o dovolaní rozhodnúť.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa § 111 ods. 1 O. s. p. ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova. Podľa § 111 ods. 2 O. s. p. ak je konanie prerušené podľa § 109, súd urobí všetky potrebné opatrenia, aby sa odstránili prekážky, ktoré spôsobili prerušenie alebo pre ktoré prerušenie trvá. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd v konaní i bez návrhu.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že súd, ak neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť aj z dôvodu, že sa v inom konaní rieši otázka, ktorá je pre rozhodnutie súdu podstatná. V takomto prípade súd určí dobu prerušenia konania spravidla do právoplatného skončenia veci, v ktorej sa táto otázka rieši. Dňom doručenia uznesenia o prerušení konania nastávajú účinky prerušenia, ktoré spočívajú v tom, že sa nekonajú pojednávania a že sa zastavuje plynutie všetkých procesných lehôt. Ak bolo konanie prerušené podľa § 109 O. s. p., súd v konaní pokračuje, len čo zistí, že prekážka, pre ktorú bolo konanie prerušené, odpadla, pričom je povinný tak urobiť aj bez návrhu.

V súvislosti s prerušením konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. Rvp 15255/2014 dovolací súd zistil, že v tomto konaní bolo rozhodnuté dňa 11. 5. 2016 nálezom sp. zn. III. ÚS 630/2015, ktorým ústavný súd rozhodol, že základné právo Slovenskej republiky - Ministerstva financií Slovenskej republiky na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/98/2014-317 z 23. septembra 2014 bolo porušené a uznesenie

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/98/2014-317 z 23. septembra 2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Momentom, kedy prekážka prerušenia konania odpadla, sa stáva uznesenie o prerušení konania neúčinné. Nie je preto potrebné uznesenie o prerušení konania osobitným rozhodnutím zrušovať. V prípade, ak k tomuto momentu dôjde v priebehu odvolacieho alebo dovolacieho konania, stáva sa rozhodovanie o odvolaní, resp. o dovolaní účastníka bezpredmetným. Odvolaciemu súdu, resp. dovolaciemu súdu neostáva iné, než postupovať podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. e/ O. s. p. a v časti týkajúcej sa dovolania voči napadnutému uzneseniu ohľadom prerušenia konania do rozhodnutia ústavného súdu, musí konanie odmietnuť z dôvodu, že rozhodnutie zaniklo inak.

Pri posudzovaní tvrdeného naplnenia dôvodu podľa ust. § 237 písm. d/ a g/ O. s. p., teda že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie a že rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, dovolací súd konštatuje, že takáto vada nebola v konaní zistená.

Domnienka dovolateľa, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, resp. senát, keďže po vrátení veci odvolacím súdom súdu prvého stupňa na vyhotovenie opravného uznesenia, sa vec opätovne predložila pôvodnému senátu, čo je podľa dovolateľa v rozpore s právom na zákonného sudcu pre porušenie zásady náhodného výberu sudcu, je nesprávna. Rozvrh práce Krajského súdu v Košiciach na rok 2015 (1SprR/74/2014; publikovaný na internete na stránkach Ministerstva spravodlivosti SR) v časti Pravidlá určovania zákonného sudcu na str. 26 a 27 v bode 1/ výslovne uvádza, že v jednotlivých občianskoprávných agendách vecí, ktoré napadnú na krajský súd po 1.1.2015 sa prideliť senátom (samosudcom) náhodným výberom pomocou aplikácie. Ďalšou výnimkou zo zásady uvedenej pod bodom 1/ sú podľa písmena e/ vecí, ktoré boli vrátené súdu prvého stupňa ako predčasne predložené a opätovne predložené krajskému súdu, a tieto sa prideliť tomu senátu, v ktorom je zadelený sudca, ktorý vec vybavil inak. Nemožno teda dovodiť tvrdené porušenie práva na zákonného sudcu, keďže postupom odvolacieho súdu bol plne rešpektovaný rozvrh práce na daný rok a takýto postup je obvyklý a dodržiavaný v celom systéme všeobecného súdnictva SR. Práve takýmto postupom je zabezpečené, že pri vrátení veci inak, len z dôvodu potreby odstránenia procesných nedostatkov konania na prvom stupni, ktoré nebránia prejednaniu veci odvolacím súdom po ich odstránení, bude následne zabezpečené opätovné prejednanie už pôvodne náhodne vybraným senátom, ktorý sa považuje za senát zákonný (typicky ide o odstraňovanie závad v doručovaní, odstraňovanie chýb v písaní a pod.).

Dovolací súd za nesprávny považuje aj názor dovolateľa, že odvolací súd vec nemal prejednať z dôvodu, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo. Dovolateľ tvrdí, že vec rozsúdená bola založená vydaním opravného uznesenia súdu prvého stupňa zo dňa 26.11.2015 č.k. 32Cbi/37/2011-287, proti ktorému žiaden z účastníkov nepodal odvolanie. Táto úvaha je nesprávna, keďže samotný žalobca podal odvolanie proti uzneseniu o prerušení konania č. k. 32Cbi/37/2011 - 238 z 20. februára 2015, ktoré nevzal späť a jeho účinky ani nezanikli nepodaním odvolania voči opravnému uzneseniu. Odvolací súd bol povinný odvolanie žalobcu pri rešpektovaní zásady zákazu denegatio iustitiae prejednať a vo veci rozhodnúť. Prípadné odvolanie voči opravnému uzneseniu by nemalo žiaden vplyv na povinnosť prejednať už podané odvolanie, keďže podľa ust. § 204 ods. 1 O. s. p. ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Plyní teda nová lehota, ide o predĺženie pôvodnej zákonnej lehoty, ktorú už žalobca využil a jeho odvolanie tak bolo podané včas.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ a e/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol. O trovách dovolacieho konania rozhodne v ďalšom konaní súd nižšieho stupňa (§ 243d ods. 1 veta tretia O. s. p.).

Senát najvyššieho súdu rozhodol v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.